

Sygn. akt VII Ka 817/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO. Sławomir Brzózka

Protokolant: st. sek. sądowy Kamila Pawłowska

przy udziale B. K. Prokuratora Prokuratury Rejonowej C. P. w C.

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2017 roku i 13 lutego 2017 roku

sprawy **P. N.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 14 czerwca 2016 roku, sygn. akt XIK 956/15

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznaje P. N. za winnego tego, że w dniu 13 czerwca 2015 roku około godziny 00.50 w C. przy ul. (...) prowadził w stanie po użyciu alkoholu około 0,20mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu samochód osobowy marki F. (...) nr. rejestracyjny (...) w ruchu lądowym czym wyczerpał dyspozycje wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 87 § 1 k.w. wymierza mu karę 2000 (dwóch tysięcy) złotych grzywny;
2. uchylając rozstrzygnięcia o wymierzeniu kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności zawarte w pkt. 1 o orzeczeniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zawarte w pkt. 2, o orzeczeniu świadczenia pieniężnego zawarte w pkt. 3 oraz o kosztach i opłacie zawarte w pkt. 5, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. na podstawie art. 87 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 k.w. orzeka wobec P. N. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat 3 (trzech);
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. – Kancelaria Adwokacka w C., kwotę 826,56 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego P. N. w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT;
5. zwalnia P. N. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 817/16

UZASADNIENIE

P. N. został oskarżony o to, że:

w dniu 13 czerwca 2015 r. o godz. 00:50 w C. przy ul. (...) prowadził samochód mechaniczny w ruchu lądowym w postaci samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości co ustalono na podstawie badania przeprowadzonego urządzeniem kontrolno - pomiarowym Alkosensor IV (wynik badań I: o godz. 01:03-0,27 mg/l, II: o godz. 01:21 – 0,20 mg/l, oraz urządzeniem Alkosensor A 2.0 (wynik badań o godz. 01:32 – 0,14 mg/l, o godz. 01:34 – 0,17 mg/l, o godz. 02:02 – 0,11 mg/l, o godz. 02:08 – 0,10 mg/l) alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc już wcześniej prawomocnie skazanym za czyn z art. 178 a § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie o sygn. XVI K 1140/05,

tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2016 roku, sygn. akt XI K 956/15, Sąd Rejonowy w C. orzekł:

1. uznał oskarżonego P. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku i określonego w art. 178 a § 1 i 4 k.k. i za to na mocy art. 178 a § 4 k.k. i art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na mocy art. 42 § 2 k.k., art. 43 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. N. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 10 (dziesięciu);
3. na mocy art. 49 § 2 k.k., art. 39 pkt 7 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego P. N. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 10.000,- (dziesięć tysięcy) złotych;
4. na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy Prawo o adwokaturze w związku z § 14 ust. 2 pkt 1 i art. 2 ust. 3 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. B. kwotę 432,- (czterysta trzydzieści dwa) złote powiększoną o należny 23 % podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. N. w postępowaniu szczególnym przed Sądem Rejonowym;
5. na mocy art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego P. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60,- (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70,- (siedemdziesięć) złotych tytułem wydatków i kwotę 531,36 (pięćset trzydzieści jeden złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem wyznaczenia obrońcy z urzędu.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońca z urzędu P. N. oraz Prokurator Prokuratury Rejonowej C. – Północ w C..

Obrońca P. N. zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając wyrokowi:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia: art.4 k.p.k., art.5 §2 k.p.k., art.6 k.p.k., art.410 k.p.k. w zw. z art.424 §1 pkt.1 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego takich jak to, że oskarżony od samego początku nie przyznaje się do winy, a także w sytuacji gdy Sąd nie uzyskał oświadczenia od oskarżonego, albowiem rozprawa odbyła się pod jego nieobecność, a Sąd nie uznał jego obecności za konieczną, podczas gdy oskarżony chciał bezpośrednio ustosunkować się do treści postawionych mu zarzutów, przez co zostało naruszone jego ustawowe prawo do obrony.

Wskazując na powyższy zarzut obrońca P. N. wniósł o: - zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. N. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie: - wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, - zasądzenie nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm przepisanych.

Prokurator Prokuratury Rejonowej C. – Północ w C. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając orzeczeniu:

- obrazę przepisów prawa materialnego, mianowicie art.42 §3 k.k. poprzez jego błędne nie zastosowanie i orzeczenie środka karnego na podstawie art.4 §1 k.k. oraz art.42 §2 k.k. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, który to przepis został zmieniony od dnia 18 maja 2015 r. ustawą z dnia 20.03.2015 r. o zmianie Ustawy Kodeks Karny.

Wskazując na powyższy zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio na podstawie art.42 §3 k.k., a w pozostałej części o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle skuteczna, że jej wniesienie doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uznanie P. N. winnym wykroczenia z art.87 §1 k.w.

Apelacja Prokuratora okazała się niezasadna wobec dokonanej przez Sąd Odwoławczy zmiany ustaleń co do zawartości alkoholu w wydychanym przez P. N. powietrzu, skutkującej koniecznością zakwalifikowania jego zachowania jako wykroczenia z art.87 §1 k.w., a nie jak to przyjął Sąd Rejonowy przestępstwa z art.178a §1 i 4 k.k. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły w tej sytuacji przepisy kodeksu wykroczeń a nie kodeksu karnego, których to przepisów obrazę zarzucił Prokurator.

Niezasadny okazał się zarzut apelacji obrońcy obrazę przepisów postępowania. Sąd Rejonowy nie naruszył prawa do obrony P. N.. Miał on możliwość ustosunkowania się do treści stawianego mu zarzutu zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem. Niestawiennictwo P. N. na rozprawie powiadomionego o jej terminie prawidłowo uprawniało Sąd Rejonowy do prowadzenia jej pod jego nieobecność

Akt oskarżenia w sprawie P. N. wpłynął dnia 9 grudnia 2015 r. W toku postępowania przed Sądem I instancji weszła w życie ustawa z dnia 11 marca 2016r nowelizująca kodeks postępowania karnego. W myśl art. 25 tejże ustawy jeżeli na podstawie dotychczasowych przepisów po dniu 30 czerwca 2015 r. skierowano akt oskarżenia, to postępowanie toczy się według przepisów dotychczasowych do prawomocnego zakończenia postępowania. Sąd Rejonowy zasadnie procedował zatem w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.

Postępowanie jurysdykcyjne z dniem 1 lipca 2015 r. zostało przemodelowane w kierunku kontrydiktoryjności, zaś centralną wprowadzoną zmianą była zmiana przepisu art.167 k.p.k., w którym to przepisie założono, że we wszystkich postępowaniach przed sądem wszczynanych z inicjatywy strony procesowej, inicjatywa dowodowa należy do stron, zaś sąd może wprowadzić do procesu dowód jedynie w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami. Przepis ten nakłada więc na Sąd jedynie powinność przeprowadzenia dowodu. Wykładnia systemowa, uwzględniająca otoczenie normatywne art.167 §1 k.p.k. w postaci art.167 §2 k.p.k. oraz art.427 §4 i 5 k.p.k. prowadzić musi do wniosku, że tylko w okolicznościach wskazanych w art.167 §2 k.p.k., tj. gdy postępowanie sądowe zostało wszczęte z urzędu oraz w wypadku nie przeprowadzenia dowodu o charakterze obowiązkowym (art.427 §5 k.p.k.) dopuszczalne jest postawienie zarzutu braku aktywności dowodowej sądu (art.427 §4 k.p.k.). Poza tymi przypadkami przeprowadzenie dowodu z urzędu zostało pozostawione do uznania sądu, co wymaga oceny czy zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę przychylił się do prezentowanej w doktrynie koncepcji wykładni pojęcia wyjątkowego wypadku uzasadnionego szczególnymi okolicznościami odwołującej się do zawartego w art. 440 k.p.k. pojęcia „oczywistej niesprawiedliwości orzeczenia”, polegającej na dokonaniu hipotetycznej wykładni, czy orzeczenie w oparciu o zgromadzone dowody,

w przypadku nieskorzystania z inicjatywy dowodowej przez sąd pierwszej instancji może zostać uznane za rażąco niesprawiedliwe przez sąd drugiej instancji (por. S. Zabłocki, Artykuł 167 k.p.k. po jego nowelizacji..., s.167-169, Świecki D. (red.), Augustyniak B., Eichstaedt K.Z., Kurowski M., Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I., WK, 2015). Osią tej koncepcji jest przyjęcie, że pomimo zakazu stawiania przez stronę zarzutu odwoławczego braku inicjatywy dowodowej sądu (art. 427 § 4 k.p.k.) sąd odwoławczy z urzędu zobowiązany jest do kontrolowania zaskarżonego orzeczenia poza granicami zarzutów na podstawie art. 440 k.p.k. Tym samym przepis ten stanowi też wskazówkę dla sądu pierwszej instancji, że brak inicjatywy dowodowej nie może doprowadzić do wydania rażąco niesprawiedliwego orzeczenia, gdyż zawsze podlega ono korekcie w trybie środków zaskarżenia.

Przenosząc te uwagi na grunt sprawy niniejszej w ocenie Sądu Okręgowego spełnione zostały przesłanki wyjątkowego wypadku, uzasadnionego szczególnymi okolicznościami pozwalającego na przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu alkoholologii. Wydanie orzeczenia w oparciu o zgromadzone dowody, w przypadku nieskorzystania z inicjatywy dowodowej przez sąd pierwszej instancji mogłoby doprowadzić do rażąco niesprawiedliwego orzeczenia stwierdzającego niezasadnie sprawstwo przestępstwa z art. 178a §1 i 4 k.k. Zachodziły bowiem istotne wątpliwości, których na podstawie dotychczas przeprowadzonych dowodów nie sposób było rozstrzygnąć a dotyczące tego czy P. N. można przypisać kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości czy tylko w stanie po użyciu alkoholu. Wątpliwości te wynikały stąd, że tylko jedno badanie stwierdzało stan nietrzeźwości P. N., bardzo bliski zresztą granicy pomiędzy stanem nietrzeźwości a stanem po użyciu alkoholu, badanie to zostało wykonane w nocy, na ulicy, a nie w warunkach laboratoryjnych czy chociażby stacjonarnych, co zgodnie z literaturą przedmiotu opartą na przeprowadzonych badaniach nie pozwalało wykluczyć niepewności pomiaru większej niż niepewność pomiaru urządzenia pracującego w warunkach laboratoryjnych i możliwość zawyżenia pomiaru ze stanu po użyciu alkoholu do stanu nietrzeźwości, zaistniały również znaczne różnice pomiędzy poszczególnymi badaniami zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzonymi wobec P. N. urządzeniami Alcosensor 4 i Alkometr A 2.0 w krótkich odstępach czasu, mogące wynikać z niepełnej sprawności tych urządzeń.

Uzyskana przez Sąd Okręgowy opinia biegłego lekarza psychiatry biegłego z zakresu alkoholologii M. S. (1) ukazała się pełna i jasna. Udzielała odpowiedzi na wszystkie pytania Sądu Okręgowego, prokuratora i obrońcy. Sformułowania opinii pozwalały na zrozumienie wyrażonych w niej istotnych dla rozstrzygnięcia ocen i poglądów a także sposobu dochodzenia do nich. Nie zawierała sprzeczności ani wypowiedzi nielogicznych. Nie budzi również wątpliwości okoliczność, że M. S. (1) jako lekarz medycyny wydający opinie z zakresu retrospektywnego badania stanu trzeźwości i alkoholologii posiada niezbędne doświadczenie i wiadomości specjalne z zakresu w jakim wydał opinię w sprawie niniejszej.

Biegły M. S. (2) stwierdził, że zgodnie ze współczynnikiem Widmarka w ciągu godziny eliminuje się z organizmu człowieka 0,04-0,08 mg/dm sześcienny, mg/l alkoholu, a w promilach 0,1-0,2. Wyliczenia te dotyczą eliminacji alkoholu z organizmu mężczyzny o wadze 70-80 kilogramów. Dane te w tym współczynnik Widmarka są bardzo stabilne, uwzględniając skłonności osobniczych różnych osób oraz profil enzymatyczny. Waga P. N. 85 kg niewiele odbiegała od wzorcowych danych i zdaniem biegłego nie zmieniała przedstawionych przez nikogo wyliczeń dotyczących eliminacji alkoholu z organizmu mężczyzny. Pierwsze badanie alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem Alkotest IV wykazało u P. N. o godzinie 1.03 dnia 13 czerwca 2015 roku 0,27 mg/l. Drugie badanie wykonane również tym urządzeniem o godzinie 1.21 wykazało 0,20 mg/l. Trzecie badanie wykonane urządzeniem Alkometr A 2.0 o godzinie 1.32 wykazało 0,14 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W ocenie biegłego M. S. (1) nawet przy szybkiej, czyli zbliżonej do maksymalnej eliminacji alkoholu z organizmu człowieka spadek stężenia alkoholu z 0,27 mg/l do 0,14 mg/l wynosiłby poniżej 2 godzin. Z przeprowadzonych badań wynikało zaś, że zaistniał on w blisko czterokrotnie krótszym czasie 29 minut. Zdaniem biegłego w tej sytuacji należało więc zastanowić się nad niepewnością pomiaru. Różne czynniki mogą powodować niepewność pomiaru. Może ona wynikać z czynników

technicznych, temperatury otoczenia, wyczerpanie się baterii urządzenia elektronicznego. Zdaniem biegłego spójne były ostatnie 2 wyniki badań przeprowadzonych u P. N. dnia 13 czerwca 2015 roku o godzinie 2.02 i 2.08 . Gdyby je przyjąć za podstawę wyliczeń to około godziny 0.50 dnia 13 czerwca 2015 r. , w czasie zatrzymania P. N. do kontroli drogowej był on w stanie po użyciu alkoholu około 0,2 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Całokształt zebranych w sprawie dowodów oraz obowiązująca w niniejszym postępowaniu kontrydiktoryjnym zasada art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygnięcia wątpliwości, który nie usunięto w postępowaniu dowodowym na korzyść oskarżonego nakazywały przyjąć , że P. N. w dniu 13 czerwca 2015 roku około godziny 00.50 w C. przy ulicy (...) prowadził w stanie po użyciu alkoholu 0,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu samochód osobowy marki F. (...) nr. rejestracyjny (...) w ruchu lądowym czym wyczerpał dyspozycje wykroczenia z art. 87 § 1 k.w.

Tylko pierwszy pomiar urządzeniem Alkosensor IV wykazał u niego stan nietrzeźwości 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu . Wszystkie dalsze pomiary wykazywały tylko stan po użyciu alkoholu. Tego pierwszego pomiaru nie można jednak w okolicznościach niniejszej sprawy przyjąć w sposób pewny i niezawyżony z uwagi na szereg okoliczności wskazujących na to, że mogła zaistnieć taka niepewność pomiaru , której uwzględnienie nakazywało przyjęcie, że P. N. był tylko w stanie po użyciu alkoholu. Trzeba bowiem mieć na uwadze fakt, że ten pierwszy pomiar nie było wykonany w warunkach laboratoryjnych, a na ulicy, w nocy. Według aktualnego piśmiennictwa znajdującego oparcie w badaniach przeprowadzonych m.in. w Instytucie Ekspertyz Sądowych stwierdzić należy , że takie badanie jak przeprowadzone u P. N. w rzeczywistości mogło nieść za sobą niepewność pomiaru wyższą niż przyjmowana zazwyczaj we wzorcowanych analizatorach wydechu a wynoszącą 0,03 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Już zaś w przypadku nawet mniejszej niepewności pomiaru 0,02 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu można było przyjąć tylko stan P. N. po użyciu alkoholu . Sąd Okręgowy w pełni akceptuje przy tym poglądy wyrażone w najnowszym wydawnictwie dotyczącym zasad przeprowadzanie ekspertyzy sądowej , które zostaną przedstawione poniżej . Są one zresztą w pełni zgodne z wypowiedziami biegłego M. S. (1) zawartymi w sporządzonej przez niego opinii a dotyczącymi niepewności pomiaru przeprowadzonego wobec P. N. poza laboratorium, niepewności pomiaru zależnej od warunków atmosferycznych w tym temperatury otoczenia, czy czynników technicznych , na przykład wyczerpywania się baterii, zasilania urządzenia elektronicznego .

Analizatory wydechu poddawane są procesowi wzorcowania, mającemu na celu określenie poprawności ich wskazań. Wzorcowanie przeprowadzane jest w akredytowanych laboratoriach i polega na określaniu stężeń alkoholu w gazach wzorcowych o ściśle zdefiniowanym stężeniu alkoholu w określonych, kontrolowanych warunkach. Należy jednakże podkreślić, że zawarta w świadectwie wzorcowania wartość niepewności rozszerzonej wyznaczona została w warunkach laboratoryjnych dla gazów wzorcowych. W warunkach rzeczywistych, to jest podczas analizy powietrza wydychanego osoby zatrzymanej, niepewność pomiaru jest z reguły większa niż podana w wyżej wymienionym świadectwie i, jak to wynika zarówno z badań przeprowadzonych w Instytucie, jak i z literatury przedmiotu, może wynosić do 0,03 mg/l. Jest to spowodowane faktem odmiennych niż podczas wzorcowania laboratoryjnego warunków pomiaru : skład wydychanego powietrza, jego temperatura, temperatura otoczenia itp. (por. Ekspertyza Sądowa. Zagadnienia wybrane. Redakcja naukowa Maria Kała, Dariusz Wilk, Józef Wójcikiewicz, Wolters Kluwer Warszawa 2017 str. 212-213) .

Przeciwko przyjęciu , że P. N. prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu przemawia również analiza wszystkich sześciu pomiarów stanu jego trzeźwości. Nawet bardzo szybki spadek stężenia alkoholu z 0,27 mg/l do 0,14 mg/l u P. N. , mężczyzny o wadze 85 kilogramów powinien wynosić blisko 2 godziny. Z przeprowadzonych badań wynikało zaś , że zaistniał on w blisko czterokrotnie krótszym czasie 29 minut. Ta okoliczność wskazywać może na błąd w działaniu urządzenia, zwłaszcza Alkosensor IV a w konsekwencji na zawyżenie pierwszego pomiaru wykonanego tym urządzeniem. Już w ciągu 18 minut pomiędzy godziną 1.03 a 1.21 nastąpił spadek stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu o 0,07 mg/l . Spadek taki powinien zaś nastąpić w czasie ponad trzy razy dłuższym, około godziny. Jakkolwiek według informacji Komisariatu VI Policji w C. z dnia 25 stycznia 2017 r. (załączonej przez Sąd Okręgowy na wniosek Prokuratora stanowiący uzupełnienie dowodu przeprowadzonego w postępowaniu odwoławczym) w czerwcu 2015 r. nie zgłaszano usterek w pracy urządzenia Alkosensor IV to jednak stwierdzić należy , że urządzenie to nie było w pełni sprawne o czym świadczy chociażby okoliczność awarii

drukarki zaznaczona w protokole użycia urządzenia (k.5 akt) , która spowodowała brak wydruków przeprowadzonych badań P. N.. Nieznana jest bliżej przyczyna awarii drukarki , nie wyjaśnia jej również wskazana powyżej pisemna informacja Komisariatu VI Policji w C. ,ale w realiach sprawy nie można wykluczyć na przykład możliwości wskazanej przez biegłego M. S. (1) wyczerpywania się baterii, zasilania urządzenia elektronicznego powodującego niesprawność drukarki i zwiększającego niepewność pomiaru alkoholu w wydychanym powietrzu. Czwarte z badań stanu trzeźwości P. N., osoby będącej od godziny 0.50 do godziny 1.34 dnia 13 czerwca 2015 r. w ciągłej dyspozycji wykonujących czynności policjantów także może wskazywać na nieprawidłowość przeprowadzonych badań. Nastąpił w nim bowiem wzrost stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu u osoby badanej, po dwukrotnych spadkach, w porównaniu z poprzednim badaniem z 0,14 do 0,17 mg/l . Wykluczając spożywanie alkoholu przez kierowcę w obecności policjantów, o czym nikt nie zeznawał w sprawie taka sytuacja wiąże się zazwyczaj z błędnym przeprowadzeniem badania , na przykład nie wymienieniem ustnika pomiędzy badaniami , paleniem papierosa przez osobę badaną . W niniejszej sprawie oskarżyciel publiczny nie wnosił o przeprowadzenie dowodu ze świadectw legalizacji urządzeń Alkotest IV i Alkometr A 2.0. Zapiski na protokołach z przebiegu badania i użycia urządzenia wskazujące numer i datę wydania świadectwa nie zastępują jednak dokumentu (czy jego poświadczonej kopii) wykazującego w sposób nie budzący wątpliwości przeprowadzenie przez autoryzowane laboratorium czynności wzorcowania analizatora wydechu i wykazujące wielkość niepewności pomiaru po takim wzorcowaniu. Zaistniała więc kolejna niewyjaśniona dowodami przedstawianymi przez strony wątpliwość co do wielkości niepewności wykonanych pomiarów stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy przyjął ,że P. N. kierował samochodem osobowym w stanie po użyciu alkoholu wyliczonym przez biegłego na około 0,2 mg/l w wydychanym powietrzu. Uchylając rozstrzygnięcia o wymierzeniu kary pozbawienia wolności, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych , świadczeniu pieniężnym , kosztach i opłacie w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy Uwzględniając wcześniejszą karalność wymierzył karę 2000 zł grzywny i zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat 3 jako adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, która ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Zwolnił P. N. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie (za obie instancje) obciążając nimi Skarb Państwa.

Podstawę prawną orzeczenia stanowiły przepisy art. 437 k.p.k., art. 624 § 1k.p.k. .